

Иван Вазов

Южнославянска
солидарност

(По случай на изваждането в Белград от сръбските власти на 50-мина българи-бунтовници из парахода „Радецки“ в 1876 г., които българи австрийците откарваха да предадат на Турция.)

Приемте мойто чисто, горещо поздравление,
о, внуци на Душана, о, братя наскърбени!¹
Вий чувства по-достойни² вихите къмто нас.
О, вий сте нежни братя, покланям се на вас.
Напразно враговете зарадваха се тайно,
че таз вражда минутна у нас бе нещо трайно,
че тя като задуши естествения глас,
дълбока, вечна яма ще тури между нас.
Да, ний узнахме вече как толкоз братя клетни
изтеглили сте смело на звяра от ноктите.
О, тоя подвиг прави на името ви чест
и тая братска дружба, коя ни веже днес,
коя се запечата със толкоз кръв пролята
в долините моравски, стана ни ощ по-свята!
Светът ви ръкоплесна и господ умилен
над вас благословия изрече тоя ден.

Славянинът разбра веч след опити горчиви,
че сговорът е сила; че ний не сме щастливи,
когато брат ни плаче, нито сме волни ний,
когато той е вързан и в черно робство гний;
че всичко общо нам е, че българи и сърби
една съдбина имат, едни тегла и скърби;
че тях закон върховен ги е сродил и слел,
един тиран да гонят, една да стигат цел
и в себе си да търсят най-вярната забрана.
Туй грешно равнодушье, тез глупави вражди
отвориха зла пропаст за нашите деди.
Кой знай що би станало, ак' таз идея сгряна
би влязла в Симеона, пламнала би в Душана?
Ако да бяха слели тез братски племена,
поцепени, враждебни, без цел, без светлина,
в едно тело велико, под същи знамена?
Съдбината на Изток каква ли днес била би
и силата славянска до кой предел дошла би?
Но техните погрешки да бъдат нам урок.
Единството е сила, разколът е порок,
кой рано или късно към гибел върна води

и силните държави, и слабите народи.

Отвърст обиколени от лоши врагове,
коя ръка ще нази заварди, отърве
от техний удар грозен и злоба нам позната?
Къде да черпим сила и храброст във борбата
освен във наште гърди, освен в самите нас?
Славянска солидарност! Гореща братска свърз!
Това да й нашто знаме и нашата девиза!
Туй щит е, който нищо не може го прониза...
Без нея ний сме крехки кат летни класове,
които се прегъват от всички ветрове;
без нея враговете на нас ще зъби точат,
а с нея ний ще бъдем и силни, и за почит.
Тя нам е крепост здрава, що в всичките борби
ни крупове, ни мълний не могат я разби.

Декември 1876

КРАЙ

-
1. Наскоро току-що се бе прекратила нещастната за Сърбия война с Турция.
 2. През време на самата война сърбите, както е известно, третираха много небратски и враждебно дошлите тям на помощ български доброволци.

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4287>]